

II. c. ř. s. Žalující strana spojila rekurs ad I. s rekuresem ad II., tedy s rekuresem nepřipustným. Proto měl býti rekurs ad I. odmítnut dle §u 523 c. ř. s. pro tento krát a rekurs ad II. odmítnut v ů b e c z úřední moci již soudem, u něhož byly řečené rekursy podány. Když však rekursní soud k tomu nepřihlédl a obě stížnosti vyřídil ve hlavní věci, bylo jeho usnesení zrušiti, o stížnostech rozhodnouti dodatečně, jak se stalo, a jak to učiniti náleželo dle §u 523 c. ř. s. už soudu první stolice.

Čís. 2425.

Ochrana nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., nevztahuje se na noční kavárnu s ženskou obsluhou, jež požívá špatné pověsti.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 302/23.)

Žádosti nájemkyně, by povolen byl odklad exekuce vyklizením kavárenských místností, soud první stolice vyhověl, rekursní soud odkladu nepovolil. D ů v o d y: Rekursní soud nesdílí odůvodnění prvního soudu, v němž tento poukazuje na skutečnost, že strana povinná provozuje živnost v domě již po 18 let a jest nemyslitelno, že by strana pronajímající po tak dlouhou dobu jen z pouhé útrpnosti stranu povinnou v domě trpěla přes všechny svízele, jež nyní uvádí. Že by nepřístojnosti, které byly základem řízení o svolení k výpovědi, trvaly po celou dobu 18 let, nebylo zjištěno, naopak zjištěna spolehlivě špatná pověst kavárny teprve v dobách posledních, kdy dlužnice sama kavárnu tu provozuje. Soud rekursní konal v tomto směru další šetření a zjišťuje tyto skutečnosti: Kavárna navrhovatelky jest téměř výlučně kavárnou noční se ženskou obsluhou a jako taková pověsti dobré nepožívá. Bylo svého času přednášeno různými osobami mnoho stížností co do vedení kavárny a poukazováno k tomu, že navrhovatelka při uzavřených dveřích zdržuje hosty v místnostech. Dále byly projednávány u policejního okresního komisařství různé případy, že hosté nezaplatili útraty, ale vyšlo na jevo, že číšnice a personál pil na útraty hostů. Policejní okresní komisařství předsevzalo občasné prohlídky místností konceptním úředníkem, ale zvláštních závad nenalezlo. Jisto jest však, že číšnice posluhují hostům i po 10. hodině noční a že hostů náležitě pro zaměstnavatelku využijí. Celkem možno kavárnu označiti jako noční místnost se ženskou obsluhou a prohlásiti, že se nejedná o místnost řádnou. Tím jest osvědčeno s dostatek, že kavárna žadatelky požívá stále špatné pověsti od doby, kdy dlužnice ji vede jako noční kavárnu se ženskou posluhou, v níž hlavně v době noční se hosté nesmírně využijí ve prospěch zaměstnavatelky a jejího personálu. Sotva jest v intencích vládního nařízení ze dne 25. června 1920 čís. 409 sb. z. a n., aby chránilo také takovéto špatné pověsti požívající místnosti, zvláště když nepřístojnosti, jež byly podkladem řízení o povolení k výpovědi, i nadále trvají. Proto také vládní nařízení při osvědčené nemožnosti, najíti přiměřenou náhradu, dává soudu exekučnímu na uvážení, zda povolí žádaný odklad čili nic (arg. slovo »může«). V tomto případě po náhledu soudu rekursního není odklad exekuce v intencích vládního nařízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zpráva policejního ředitelství, o kterou rekursní soud své rozhodnutí opřel, je zprávou úřední, o jejíž pravdivosti nelze pochybovati. Obsah její odůvodňuje úplně napadené rozhodnutí. Soud rekursní neosvojil si jím práv administrativních úřadů, vykonávati dozor nad správným vedením živnosti, nýbrž použil jen svého práva zkoumati, zda je v intencích zákonodárce, poskytovat ochranu vlád. nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. místnostem, v nichž se provozuje živnost toho druhu, jako je živnost strany povinné, když je zjištěno, že záleží z noční kavárny a vinárny se ženskou obsluhou a že požívá špatné pověsti. Sluší přisvědčiti rekursnímu soudu, že to v intencích tohoto nařízení není, naopak bylo by to přímo jeho zneužíváním, a přičilo by se dobrým mravům, kdyby byla soudem ochrana takovýchto místnostem propůjčována.

Čís. 2426.

Jest vyšší mocí (§ 84 žel. dopr. ř.), bylo-li zabaveno zboží z rozkazu místní hospodářské rady Národního výboru v době převratové.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 917/22.)

Dne 29. října 1918 došel do stanice V. v Čechách vagon sýra, byl z rozkazu místní hospodářské rady zabaven a z nařízení Národního výboru prodán místnímu železničnímu konsumu. Žaloba odesílatele proti dráze o náhradu rozdílu mezi skutečnou cenou sýra a cenou nuceným prodejem strženou byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d - v o l a c í m s o u d e m mimo jiné z těchto důvodů: Zabavila-li ve dnech převratu 29. a 30. října 1918 zásilku sýra místní hospodářská rada z příkazu a za souhlasu pražského Národního výboru, nastal tím pro dráhu podle Šu 83 žel. dopr. ř. případ vyšší moci, osvobozující ji od ručení, ježto v době převratu utvořené instituce Národního výboru a jeho místních výkonných orgánů, jakým byla i zmíněná místní hospodářská rada, vykonávaly skutečně vládní moc a byly také jedinou autoritou, na které udržení pořádku a vedení správy záviselo. Nemohla se proto ani dráha vzepřítí rozkazu Národního výboru a jeho místního výkonného orgánu a vydala zásilku jen pod nátlakem rozkazu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s. žalující strana spatřuje a) v tom, že prý soud si neuvědomil, že škoda vznikla žalující firmě ne již pouhým zabavením sýra, nýbrž jeho rozprodejem hluboko pod nákupní cenou. Tato výtku však jest neoprávněna, neboť odvolací soud výslovně uvedl ve svém rozsudku, že Národní výbor nařídil, vydati sýr železničnímu konsumu a rozprodati jej konsumem, že se tak skutečně stalo a že dráha vydala zásilku jen pod nátlakem rozkazu, b) v domněle nesprávném výkladu pojmu vyšší moci, pokud se